

Складний вибір між хорошим і найкращим

Кожного з нас Небесний Батько обдарував різними дарами. Та є й такі дари, які отримали всі люди. Усі мають дар свободи вибору, усім дано світло Христа, щоб розрізнити добро і зло (Мороній 7:16). Але не завжди нам доводиться вибирати лише між добром і злом, хорошим і поганим. Не менш часто ми зустрічаємося з вибором між хорошим і найкращим. У такі моменти від нас може вимагатися ще більше віри, мужності і наполегливості.

Ісус навчав Своїх послідовників, що їм слід удосконалюватися. Звертаючись до них, Він сказав: “Отже, якими людьми повинні ви бути? Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27). Ісус знав, що саме Його приклад може бути втіленням усього того, до чого нам слід прагнути. У наші дні через Джозефа Сміта Господь ще раз закликав нас вибирати саме цей шлях. У тринадцятому уложенні віри ми читаємо: “Ми віримо, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними, і творити добро всім людям; справді, ми можемо сказати, що слідуємо настановленню апостола Павла: ми віруємо в усе, сподіваємося всього; ми багато чого перетерпіли і сподіваємося, що зможемо перетерпіти все. Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього”. У Своєму вченні Спаситель ніколи не пропонував людям орієнтуватися на так звану “нижню планку”, тобто на мінімальні вимоги. Він завжди закликав нас до вищих цілей. Саме в цьому і полягає вибір між хорошим і найкращим. На одній з генеральних конференцій старійшина Даллін Х. Оукс відмітив: “Дехто використовує особистий і сімейний час краще, а дехто найкраще. Нам слід утриматися від деяких добрих справ, щоб обрати інші, які є кращими або найкращими, оскільки вони розвивають віру в Господа Ісуса Христа і зміцнюють наші сім’ї” (старійшина Даллін Х. Оукс “Добре, краще, найкраще”, *Ліягона*, лист. 2007).

Нещодавно ми з моєю сім’єю змінили місце проживання. Хоча на момент нашого переїзду у квартирі був завершений основний ремонт, але ще залишалося багато дрібних робіт з благоустрою. Щовечора, повертаючись з роботи, я намагався зробити щось із цих дрібних справ. У той же час наш найстарший син Даниїл, якому на той момент було два з половиною роки, завжди чекав на моє повернення додому, щоб погратися зі мною вдома або погуляти на вулиці, а найчастіше зробити і те й інше. В один з таких вечорів я на мить замислився і запитав себе: а що залишиться у пам’яті Даниїла, коли він стане старшим? Для нього дійсно не буде важливим чи були у нас на вікнах занавіски, чи їх не було. Але він обов’язково запам’ятає те, як він проводив зі мною час. Саме ці спогади мого дитинства зігрівають моє серце ось уже протягом багатьох років. З того моменту справи з благоустрою нашого нового житла почали йти набагато повільніше. Цей свідомий вибір між хорошим і найкращим допоміг мені дивитися на час, проведений з дітьми, з висоти вічних цінностей.

Є ще один аспект нашого вибору. Часто в житті ми стикаємося з необхідністю щось придбати або щось мати. У таких ситуаціях ми інтуїтивно намагаємося отримати або мати найкраще: чи то буде придбання продуктів у магазинах, чи звернення за медичною допомогою. Але що відбувається, коли нам треба щось віддати? Наприклад, наш час, наші ресурси, наші ідеї чи досвід. Віддавати можна по залишковому принципу. Ділитися тим, що нам не дуже потрібно—добре. Але коли ми ділимося тим, що нам дійсно потрібно, ми вчимося справді жертвувати. Саме завдяки таким вчинкам ми

**Старійшина
Олексій
Самайкін, те-
риторіальний
сімдесятник.**

розвиваємо в собі якості, які є у Спасителя.

Вибираючи найкраще у цьому житті, ми стаємо гідними найкращих благословень Небес. Вони торкнуться не лише нашого життя, але і життя усіх, хто нас оточує вдома, на роботі, в Церкві. Таким чином ми наближаємося до нашого Спасителя. Ми зможемо принести особливе світло в життя інших людей, стаючи для них маяком, орієнтуючись на який вони завжди зможуть знаходити натхнення для прийняття

найкращих рішень. І найголовніше—в такі моменти наша віра і свідчення зміцнюються. Саме тоді ми зростаємо, стаючи більш зрілими духовно. Тому Спаситель закликав: “І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник,—і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі” (Матвія 5:15–16). ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Храм допомагає виховувати наших дітей у світлі та істині

Ірина Петричко, Українська Львівська місія, Львівська філія

У червні цього року відбулася поїздка до храму для прихожан Української Львівської місії. Поїздка була

особливою—сімейною. Тати, мами і діти дуже чекали на неї, тому що вони поїхали до храму разом.

Фото на пам'ять у храму

У сім'ях, в Початковому товаристві батьки і вчителі навчають дітей важливим принципам євангелії, як це і заповідано Господом (УЗ 93:40). У гімні Початкового товариства, який називається “Люблю на храм дивитись”, є слова: “колись туди піду”, так ось, ця поїздка дозволила втілитися в життя словам із гімну: діти приїхали до храму і в них була можливість протягом цілого тижня милуватися ним і бачити своїх батьків, які прямують туди кожного ранку, щоб служити своїм предкам і предкам інших братів і сестер, і, звичайно, більше дізнатися про Дім Господа.

Храмові працівники провели для дітей екскурсію, вони розповіли про те, як важливо вивчати і зберігати сімейну історію, приїздити до храму частіше, щоб служити там. Діти також ділилися тим, що вони знають про храм, і відповідали на запитання. Наприкінці цього заходу щасливі сім'ї зробили загальну фотографію на пам'ять. ■

Вічні сім'ї створюються на землі

Катерина Сердюк

Київський Український кіл, Печерський приход

“Ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою, якої ми тепер не маємо” (УЗ 130:2).

Учення про вічну сім'ю—одне з найпрекрасніших учень, які Небесний Батько відкрив Своїм дітям. Знання про те, що в нас була сім'я в доземному існуванні, що приходимо ми на землю також у сім'ю, що ми прагнемо тут досягти головної мети—створити свою сім'ю і повернутися разом з нею до Небесного Батька та Ісуса Христа,—сповнює наше життя глибоким змістом, допомагає визначитися з пріоритетами і оцінювати події в житті з точки зору вічності.

Наші вічні сім'ї починаються з обряду запечатування сім'ї на вічність у храмі. А що потім? Повсякденна праця. Ми вчимося на землі жити разом так, щоб нам захотілося залишитися разом у вічності. Ми всі знаємо, яким нелегким і тернистим буває цей процес, але Господь з нами і Він готовий допомагати завжди.

Подружнє життя—це наука, тому в Церкві регулярно проводяться заходи, присвячені зміцненню сім'ї і шлюбу. 1–2 серпня 2014 року в Києві пройшов дводенний семінар, який проводила сестра Шелом Левитт, спеціаліст і дослідник у галузі сімейних стосунків і

виховання дітей. Шелом і її сім'я деякий час жили в Україні і полюбили нашу країну. В 2010 році вона викладала курс сімейних стосунків у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Подібні семінари Шелом Левитт проводила для членів Церкви в Києві неодноразово. Тому багато хто з нетерпінням чекав нової зустрічі.

За два дні семінар відвідало близько 250 осіб. Багато хто з присутніх знайшли для себе відповіді на хвилюючі питання, а деякі змогли зрозуміти, в чому проблема їх сімейних негараздів. Обговорювалося багато проблем, але мені б хотілося відзначити ту, яка присутня в багатьох сім'ях через нехтування одним дуже важливим принципом.

Під час семінару сестра Шелом обговорювала з

Виступає
Шелом Левитт

учасниками документ “Сім'я. Проголошення світові”. В ньому так визначається роль батька: “За божественним задумом, батько має головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; він відповідає за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним та її захист”. Зазвичай поняття забезпечення сім'ї всім необхідним обмежується матеріально-фінансовою сферою. Часом голова сімейства

Слухає
семінару

розмірковує таким чином: “Я забезпечую свою сім’ю матеріально. Що ж ще від мене вимагається?” Він працює, служить у покликанні, але щастя в подружньому житті чомусь немає. Безумовно, фінансове питання дуже важливе і від нього багато в чому залежить добробут і стабільність сім’ї, але цього недостатньо. Тому що він у сім’ї не лише добувач, а ще й чоловік і батько. Чи виявляє він свої почуття до дружини і дітей, чи ж обмежується придбанням подарунків? Як він реагує на прохання дружини обговорити наболіле питання або проблему? Чи він здатний уважно вислухати, спокійно висловити свою точку зору і обміркувати думку дружини або дітей? Якщо в сім’ї немає діалогу, в ній немає і щастя. Нехтування емоційним компонентом, необхідним для гармонійного розвитку стосунків у сім’ї, призводить до охолодження стосунків між подружжям, між батьками і дітьми.

Який вихід з цієї ситуації? Налагодження діалогу. Чи це легко? Ні. Потрібна кропітка щоденна праця, яка вимагає великої роботи над собою. Але, якщо в цьому питанні ми звертаємося за допомогою до Небесного Батька, Який і неможливе робить можливим, тоді в нас є всі шанси мати щасливий шлюб і міцну сім’ю. За словами сестри Левитт, нам не належить нарікати на труднощі. Вони є благом, оскільки без їхнього подолання ми не змогли б рости духовно. ■

Згадуємо літо: Молодіжні конференції в Буковелі

Олександра Вишньова, Київський Український кіл,
Ново-Дарницький приход

У серпні цього року в Київському колі відбулися дві молодіжні конференції (для молоді 14–17 років і для неодруженої молоді 18–30 років). Конференції проходили в гірськолижному курорті Західної України під назвою Буковель. І програми конференцій, і сама природа сприяли духовному зміцненню молоді, спілкуванню і гарному відпочинку.

Це була ще одна прекрасна конференція. Цього разу я брала в ній участь, маючи завдання як фотограф-оператор. Це моє покликання, і я була рада допомогти відзняти відеолітопис цього заходу. Я записувала деякі виступи на відео, багато фотографувала, щоб запам’ятати найбільш яскраві моменти, які якнайкраще передавали дух конференції.

Одне з найбільших вражень

справила на мене музична програма. Дух Святий переповнював мене, коли я слухала чудове виконання гімнів. У нас були цікаві уроки, на них ніколи не було нудно. Були танці в українському стилі біля вогнища і феєрверк. Молоді подобалося спілкуватися, знайомитися, заводити нових друзів і усвідомлювати свою духовну єдність одне з одним. Я відчувала, як сильно я вдячна Богу за Його Церкву, Його любов і турботу про молодь, за прекрасні заходи і щедрі благословення.

Поповнивши свої духовні запаси, я відчула, що можу багато чого зробити. І хоча мені потрібно було знімати ще 6 днів конференції для молодшої молоді, я знала, що зі мною Господь і провідники священства, поруч з якими я стаю сильніше. ■

Олександра
Вишньова

Літній табір ТМЖ

Влада Марчевська, Київський Український кіл,
Борщагівський приход

Кожного літа Товариство молодих жінок *К*виїжджає на кілька днів на природу в літній табір. Цей захоплюючий захід надає молоді ще одну можливість для спілкування, розвитку духовних здібностей і талантів, набуття корисних навичок.

Минулого літа я вдруге їздила в табір Товариства молодих жінок. Мене порадувало, що в цьому році було набагато більше учасниць. Я познайомилася з усіма дівчатами, дві з яких не були членами Церкви. Усі вони—прекрасні люди. Кожного дня я бачила стільки добрих усмішок! Вони допомагали мені знову відчувати мир і спокій в душі, яких у мене не було до приїзду в табір, тому що напередодні я пережила сварку зі своїми друзями. Дуже швидко все негативне пішло, завдяки цим дівчатам і нашим прекрасним провідникам, які піклувалися про нас якнайкраще, допомагаючи в усьому, і які організували цей табір для нас.

Ця поїздка надала мені можливість збагатитися цінними знаннями, надихнула на відповідні духовні зміни, я набула корисних для життя навичок. На семінарах я почула багато нового, у нас був незабутній духовний вечір біля вогнища. Я познайомилася з цікавими людьми. Мені сподобалося фотографуватися завдяки нашому чудовому фотографу, яка в кожній дівчині бачила красу й унікальність.

За час перебування в таборі я повинна була виконати кілька самостійних завдань, одне з них стало дуже цінним для мене. Мені потрібно було прочитати з книги *Джозеф Сміт—Історія* перший розділ, вірші з 1 по 20. Сутність того, про що я читала, настільки захопила мене, що я вирішила прочитати цей розділ повністю. Головним для мене було відчуття любові, підтримки, розуміння, радості та єдності.

Багато можна розповісти про мій новий досвід участі в таборі Товариства молодих жінок, але найголовніше, що я хочу сказати всім сестрам, які ще не мають його—не втрачайте

Влада
Марчевська

можливості відвідати цей захід у наступному році, щоб зміцнитися духовно і відпочити по-справжньому прекрасно. ■

Найкраще свято

Ганна Дідушок, Українська Львівська місія, Рівенська філія

Одного зимового вечора я відчула, що хочу бути там, де можна відпочити, заспокоїтися і набратися сил. Коли я розмірковувала про це, мені спала думка, що найкраще місце для цього—храм. Організаційні питання я вирішила на подив швидко, навіть був квиток на поїзд. Я зрозуміла, що це воля Господа, щоб я могла побувати в храмі саме в ту Різдвяну пору.

Був ясний, тихий, морозний ранок—усе як я мріяла. Світ з його турботами залишився за межами храмової території. Неподалік від храму був встановлений вертеп. Він виглядав прекрасно. Я не могла відвести свого погляду від немовляти, і згадалися слова з гімну: “Маленький Ісус в яслах спав у хліву, на сіно поклавши голівку свою”. В якийсь момент ця картина ожила в моїй голові—містечко Віфлеєм, вечоріє, чисте безкрайне небо, де яскраво засяяла нова зірка, повідомляючи всьому світу про народження Спасителя. В невеличкому хліву—вівці, ягнята

і посеред них, у яслах, немовля Ісус. Поруч—Марія, Йосип, пастухи і всі, хто прийшов засвідчити цю дивовижну подію. В їхніх очах—благоговійна радість і любов. Ніжний погляд Марії звернений на Сина. Все просто і велично. Я подумала, що саме відчувала Марія, коли усвідомила, Хто в неї народився? Чи усвідомлюємо ми з вами, Хто народився більше 2000 років тому? Ці думки повернули мене в реальність. Я стояла поряд з храмом, а на моїх щоках замерзли сльозинки.

Тиждень служіння в храмі приніс свої плоди, Святий Дух був моїм постійним напарником, подумки я чула звучання різдвяних гімнів, мої усмішки зустрічалися з усмішками братів і сестер. Всюди царював дух єдності і любові.

Перебуваючи далеко від улюбленого чоловіка і діточок, я не відчувала себе самотньою. Зазвичай у цей час сім’ї і родичі збираються разом. Ми радіємо нашим зустрічам, даруємо подарунки, готуємо щось смачне,—все це різноманітний прояв

Сім'я Ганни Дідушок: чоловік Андрій і діти: Владислав, Христина, Вероніка і маленький Ілля.

любові одне до одного. Нашій сім'ї дуже подобається разом прикрашати ялинку, яка символізує вічне життя, дароване нам Спасителем. Діти з нетерпінням чекають зимових канікул, тому що це радісний час відпочинку і зимових розваг. У святковий вечір, в очікуванні подарунків, вони так і засинають під мерехтіння вогників на ялинці. А на ранок настає довгоочікуваний і веселий момент цього свята—під ялинкою відкриваються подарунки. Спостерігаючи за цим, я бачу, як почуття від цих подій перегукуються з минулим.

Народження Ісуса Христа було такою ж довгоочікуваною подією, тому що багато святих і віруючих людей чекали цього дня. Для новонародженого Ісуса вони принесли найцінніші дари. Радість і любов того далекого дня ми можемо відчувати і зараз, згадуючи Спасителя.

Коли я обіймаю своїх дітей, я знаю, що Небесний Батько подарував мені величний дар—бути мамою і пригортати до себе Божу дитину. Я думаю, що схожі відчуття мала й Марія, народивши свого Первістка. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Отримайте свої благословення, послуживши на місії

Ганна Маюрникова, Українська Дніпропетровська місія, Полтавська філія

Я розповім вам історію про одну дівчину, яка жила в невеличкому і красивому місті, де вона народилася і виросла в прекрасній сім'ї. Вона любила мріяти і завжди вірила в краще. Якось дізнавшись про те, що місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів в якості гуманітарного служіння проводять безкоштовні зустрічі для бажаючих вдосконалити навички розмовної англійської мови, вона почала відвідувати ці заходи. З часом їй захотілося попросити місіонерів розповісти їй про Відновлену евангелію. Нові знання сповнили її душу радістю і надією. Вона вирішила йти далі цим шляхом і прийняла хрищення. Її стосунки з Богом ставали міцнішими, її любов до Спасителя зростала. Йшов час, зміцнившись духовно, дівчина відчула бажання служити на місії повного дня. Люблячий Небесний Батько благословив її необхідними знаннями і міцною вірою, щоб вона змогла допомагати Йому будувати Його Царство на землі і “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Дівчина, про яку я розповіла—це я. Озираючись назад, я розумію, що моє хрищення і місіонерське служіння—це важливі і дуже правильні рішення в моєму житті. Приймаючи їх, я відчувала, що попереду мене чекають великі благословення і багато прекрасних, незабутніх подій, які змінять моє життя. Будучи членом Церкви лише 2,5 роки, я поїхала на місію з великим бажанням робити те, що вірно, і бути слухняною Господу. Всього цього виявилось достатньо, щоб отримати найпрекрасніші благословення.

Моя місія навчила мене вірити в любов Бога і прагнути здобути любов, схожу на Його. Бог є любов, і якщо ми правильно розуміємо це, ми змінюємося і починаємо дивитися на світ іншими очима. Я ніколи не могла подумати, що зможу любити людей так сильно, як це виходило у мене на місії. Любити і тих, хто відкидає твоє запрошення стати ближче до Христа, любити навіть тих, хто кричить і бурчить на нас, місіонерів. Хіба це їхня провина? Вони—діти

Бога, які ще не знають, як сильно Він любить їх.

Одним з найбільших чудес моєї місії була історія навернення одного молодого чоловіка з Португалії. Мауро приїхав в Англію, де я служила місіонеркою повного дня в Англійській Манчестерській місії, за півтора роки до того, як він зустрів місіонерів. Він щиро шукав Бога, відвідував різні церкви, доки не зупинився на одній, де знайшов гарних друзів. Ми зустріли його в Манчестері холодного вечора в листопаді і запросили більше дізнатися про істинну Церкву Ісуса Христа. Мауро пояснив, що він уже ходив у церкву, яку вважав істинною. Однак він охоче відвідав кілька заходів приходу. Через 2 тижні він погодився, щоб його навчали евангелії. З першого уроку ми знали, що Мауро був готовий прийти до Христа. Уроки з ним були завжди сповнені впливом Духа Святого. Якимось він сказав нам, що кожного разу, коли ми говоримо про Спасителя або свідчимо про якийсь принцип евангелії, він бачить, як наші очі займаються особливим світлом. Мауро хрестився через 6 тижнів після нашої першої зустрічі, а через 5 місяців, служачи в іншому місці, я почула гарну новину від Мауро—він охрестив свого друга. Я вдячна Господу, що змогла стати частиною цієї історії. Приклад Мауро розповів мені так багато про віру і бажання слідувати за нашим Спасителем.

З упевненістю можу сказати, що 18 місяців мого служіння були найкращими в моєму житті. Моя місія навчила мене любити і цінувати свою сім'ю, ще більше поважати своїх батьків. Я вдячна їм, що не будучи членами Церкви, вони були терплячими і з розумінням поставилися до мого вибору. Я навчилася розуміти людей з різних країн і культур. Для Бога колір нашої шкіри, національність або якісь інші особливості не впливають на силу Його любові. Моя місія допомогла мені зрозуміти, що дійсно важливо в цьому житті і у вічній перспективі. Я навчилася вірити, навіть коли це здається неможливим. Я полюбила Священні Писання. Вони, як друзі, які завжди чесні і надійні. Завдяки їм я здобула так багато знань і знайшла відповіді на свої питання. Мої напарниці стали моїми сестрами, яких у мене ніколи не було. Я знаю, що йдучи за спонуканнями Духа

Святого, я була в правильному місці, в потрібний час, служачи на місії.

На початку місії у мене була ціль стати кращою і повернутися додому іншою людиною. Я вірила, що дозволю Ісусу Христу змінити себе і розкрити свій потенціал. Я рада, що отримала так багато благословень, і відчуваю себе найбагатшою людиною у світі, володіючи безцінними духовними скарбами. ■

**Ганна
Маюрникова з
напарницями-
місіонерками**

Як євангелія і наші спільні зусилля допомагають вирішувати сімейні проблеми

Катерина Сердюк, Київський Український кіл

Коли 30 років тому ми з чоловіком створювали свою сім'ю, нам і в голову не приходило, що сімейне життя—це ціла наука. Ми розуміли, що це невід'ємна частина життя, і думали, що все буде виходити саме по собі. Однак ми почали стикатися з проблемами і не знали, як їх вирішувати. Почалася криза, досить глибока і затяжна. На той час я приєдналася до Церкви. Завдяки евангелії я почала розуміти, що розлучення—це відхід від проблеми, а не її вирішення, і вихід із тупика є.

Повіривши, що Бог—мій Небесний Батько, я запитувала Його, невже Він створив мене для того, щоб я страждала. В Книзі Мормона є чітка відповідь: “Люди є, щоб мати

радість” (2 Неф. 2:25). У наступному вірші сказано, що завдяки Спокуті ми “стали вільними, назавжди, ... діяти самостійно, а не бути під впливом”. Значить, бути чи не бути щасливою—це мій вибір! І я вирішила бути щасливою всупереч існуючим обставинам. Як сказав Президент Томас С. Монсон: “Так багато в житті залежить від нашого ставлення. Наше сприйняття речей та реакція на людей може змінити усе. До нас можуть прийти мир і відчуття задоволення, якщо будемо робити все, на що здатні, а потім, попри будь-які наші обставини, вирішимо бути щасливими” (“Жити насиченим життям”, *Ліягона*, січ. 2012, с. 4).

Ще одним кроком на шляху відновлення стосунків стало розуміння того, що чоловік і

Катерина Сердюк зі своїм чоловіком Володимиром

жінка створені по-різному, і це — благословення. У кожного свої слабкі і сильні сторони. Такий задум Бога. Мелодія, яку заспівали на два голоси, звучить дещо красивіше, ніж в унісон. Тому я припинила засмучуватися, якщо в нас з чоловіком були різні думки або ми розуміли щось по-різному. В моєму розумінні ми стали доповнювати одне одного. “Завдяки своїм різним темпераментам і якостям чоловіки і жінки привносять у шлюбні стосунки свої унікальні погляди і досвід. Чоловік і жінка по-різному, але в рівній мірі роблять свій внесок в союз і єдність, яких неможливо досягти жодним іншим шляхом. Чоловік доповнює жінку і допомагає їй вдосконалюватися, а жінка доповнює чоловіка і допомагає вдосконалюватися йому, вони вчаться одне в одного, разом зміцнюються і благословляють одне одного” (Девід А. Беднар, “Важлива роль шлюбу в Його вічному плані”, *Ліягона*, черв. 2006 р.).

І ще один євангельський принцип, без якого неможливо досягти щастя в сім’ї— це співчуття. У кожного з нас є недоліки. Ми можемо постійно помічати смітинки в

очах інших, але, зазвичай, це не допомагає змінитися на краще. Мій чоловік не є членом Церкви і ще він палить. Я не виношу запах тютюнового диму. Можна, звичайно, обурюватися, надокучати йому запитаннями, коли ж він покине палити. Натомість я краще звертаю увагу на його гарні якості, а їх стає все більше в міру того, як я їх помічаю. “Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть” (Матвій 5:7). Я знаю, що й сама недосконала, і дуже буду потребувати поблажливості Господа, тому намагаюся якомога частіше виявляти цю якість у земному житті, особливо до своїх близьких.

Зараз ми дуже щасливі сім’я і дорожимо одне одним. Сподіваюся, що наші діти, дивлячись на наш приклад, будуть дорожити своїми сім’ями і берегти їх.

Шлях до вічної сім’ї нелегкий. Але це єдиний шлях, який є суттю нашого перебування на землі. Звичайно, в процесі налагодження стосунків бажано, щоб обидва подружжя докладали зусиль. Але якщо хоча б один з них не буде здаватися, а буде робити все можливе для налагодження стосунків і збереження сім’ї— успіх цілком можливий. ■

Радься з Господом

**Оля Рушак, Українська Львівська місія,
Львівська філія (18 років)**

Книга Мормона разом з Біблією є безцінним духовним скарбом для членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів різного віку. Будь-яка людина, звернувшись до них, може отримати настанову від нашого Небесного Батька, необхідну для неї у важкий момент життя.

Мені досить важко виділити якийсь один улюблений абзац або розділ зі Священних Писань. У різні періоди мого життя на допомогу приходили різні вірші, в яких була порада Господа, звернена до мене. Наприклад, у моменти розгубленості мені допомагають рядки з книги Алми: “Радься з Господом в усіх своїх діяннях, і Він направлятиме тебе на добре; авжеж, коли ти лягаєш вночі, лягай з Господом, щоб Він міг доглядати тебе у твоєму сні; і коли ти прокидаєшся вранці, нехай твоє серце буде сповнене подяки до Бога; і якщо ти будеш робити так, ти будеш піднесений в останній день” (Алма 37:37).

Ці сповнені батьківської турботи слова не раз дарували мені істинне заспокоєння і мир в душі. В них міститься корисна рекомендація: якщо хтось хоче отримати відповідь на якесь запитання або підтримку від Бога, потрібно звернутися до Нього, довіритися, сповнитися вдячності і чинити так, щоб Він бачив, що ми потребуємо Його завжди. Тому для мене стосунки з Творцем—це не лише недільне відвідування церкви, це щоденна духовна праця і прагнення зрозуміти Його краще. І ще важливо бути щирим у своїх думках і вчинках. Він усе бачить і все розуміє. Завдяки величезній любові до кожного з нас Господь надає нам можливість вибору, і наша задача—вирішити істину.

Я вважаю, нам варто частіше задумуватися над тим, на якому рівні знаходяться наші стосунки з Господом. Чи достатньо ми щирі з Ним? Як можна краще навчитися розуміти Його рекомендації? Ніколи не пізно розпочати це спілкування, головне— наша довіра Господу і вдячність. Як говориться в одній крилатій фразі: “Насолоджуючись польотом, давайте пам’ятати про Того, Хто дав нам крила”. ■

Оля Рушак